

на срѣщнатия, по никоѣ начинъ не можеше да ми внуши мисълта, че този челоуѣкъ въ талигата би билъ сѣщия кървопиесъ, който погуби толкова много хора при атакитѣ на свети Никола . . . . .
Трѣбва да кажемъ истината, че той самъ лично никога не бѣше взелъ участие въ тѣзи атаки!

Талигата се спрѣ. Адютанта на маршала ми даде знакъ да слѣза и да се доближа.

Сюлейманъ-паша, който, не знамъ отъ гдѣ на кждѣ, ме знаеше, попита кждѣ отивамъ. Азъ му показахъ носещата задна дата заповѣдь отъ ексъ-сердаря. Кисело — сладката му усмивка ми показа, че той разбра, какво азъ бѣгамъ отъ него. Азъ мисля, че очитѣ ми не можиха да прикриятъ онова чувство на антипатия, което хранѣхъ къмъ него. Сюлейманъ разгърна картата и ме попита, гдѣ се намиратъ нашитѣ дивизии. Азъ му показахъ на избрания отъ прѣдшественника му пунктъ за съсрѣдоточението и упоменахъ за рѣшението да се настѣпни. Моя събесѣдникъ отново се ухили съ злобна и недовѣрчива усмивка, седна въ талигата и замина.

Замѣстването на Мехмедъ-Али-паша съ Сюлейманъ, не прѣдизвика никакви промѣни въ стратегическото положение на нашитѣ армии:

Плѣвенската — бѣше се рѣшила да избѣгва маневриранията и не желаше да подобри своето положение.

Шипченската, — която упорствуваше въ своето желание да сграбчи бика за рогата при свети Никола.

Ломската армия, която бѣше станала неспособна да играе една настѣпателна роль както подъ началството на Мехмедъ-Али-паша, така и подъ началството на Сюлеймана.